

Pápežská nadácia ACN - Pomoc trpiacej Cirkvi minulý týždeň schválila balík núdzovej pomoci pre ženské kongregácie latinského obradu, ktoré sa venujú charitatívnej činnosti v Lvovskej arcidiecéze. Patria medzi ne aj sestry benediktínky zo Solonky, ktoré otvorili dvere svojho kontemplatívneho kláštora utečencom.

Kontemplatívne benediktínky zo Solonky na Ukrajine (neďaleko Lvova) sú zvyknuté na ticho a vonkajšiu samotu, ale dvere svojho kláštora otvorili, aby prijali ľudí postihnutých vojnou. Od konca februára 2022 prijali stovky rodín v núdzi.

„Počas prvých týždňov vojny bolo v našom kláštore veľa pohybu. Ľudia prichádzali z mnohých rôznych miest Ukrajiny, napríklad z Charkova, Záporožia, Kyjeva, Boryspolu, Irpinu, Žitomíru, Černobyľu, Odesy, Horlivky, Slovianska, Donecka a Luhanska. Boli to väčšinou ženy a deti v sprievode svojich manželov, ktorí pomáhali svojim rodinám prekročiť hranice, než sa vrátili bojovať za svoju krajinu,“ vysvetľuje sestra Klára.

Mníšky odhadujú, že do dnešného dňa prešlo ich kláštorom viac ako 500 ľudí. „V súčasnosti kláštor hostí najmä tých, ktorí neplánujú odísť do zahraničia, a niektorí z nich nemajú ani domov, kam by sa mohli vrátiť. Teraz tu máme 75 ľudí vrátane sestier z našej komunity v Žitomíri.“

Benediktínky zo Žitomíra boli nakoniec nútené evakuovať svoj kláštor po tom, čo strávili niekoľko dní v protiletectkých krytoch v suteréne miestnej katedrály, keďže ich budova bola neustále ohrozená bombardovaním.

Aby mníšky pomohli ľuďom prekonať tieto ťažké a traumatizujúce časy, zapájajú všetkých do každodenných prác a služieb, ako je upratovanie kláštora alebo práca v kuchyni a jedálni. Jedna z cieľ sa zmenila na herňu pre 20 detí, ktoré tu bývajú.

Do kláštora ich priviedla Prozreteľnosť

Roman, Anna a ich dve deti, mesačné bábätko a sedemročný chlapec, sú jednou z rodín, ktoré v súčasnosti žijú v Solonke. Pochádzajú z Charkova a po vypuknutí vojny sa tu udržali približne 10 dní, ale keď sa situácia zhoršila, rozhodli sa odísť. Už mali zbalené kufre a boli na chodbe, keď ich budovu zasiahla raketa.

„Dom začal horieť, všetky okná boli vyhodené do vzduchu,“ hovorí Roman pre ACN. Mysleli si, že nebudú môcť odísť, pretože dom sa naplnil hustým čiernym dymom. Zasiahnutý bol aj susedov dom, čo spôsobilo ešte väčšie škody.

Na ulici ľudia utekali na všetky strany, aby sa dostali čo najďalej od domu, pretože sa obávali, že plynové potrubie môže vybuchnúť. Roman a Anna sa vydali na cestu. Nakoniec stopli auto, ktoré ich odviezlo k domu priateľovej matky. „Ale aj tam dochádzalo k výbuchom, najmä v noci. Bolo to hrozné. Nemohli sme spať a deti začínali byť nervózne,“

vysvetľuje Roman.

Rozhodli sa vyraziť do Lvova, vlakom spolu s ďalšími utečencami. Keď dorazili, zistili, že to, čo čítali na internete, bola pravda: mesto bolo preplnené a neboli tam voľné izby. Anna si našla ubytovanie na poschodí domu pre matky s deťmi, ale to najvhodnejšie miesto pre malé dieťa. S narastajúcou frustráciou chodili z jedného miesta na druhé, ale nikto im nevedel pomôcť. Napokon si úplne vyčerpaní sadli na lavičku. Dieťaťu bola zima a oni nevedeli, do čoho ho obliecť. Vtedy k nim pristúpila mníška a spýtala sa ich: „Máte kde bývať? Čaká vás niekto?“.

Odpovedali, že nie, a dodali, že sú zúfalí. Mníška im navrhla, aby išli do kláštora, kde dostali čistú izbu, jedlo, oblečenie a sušené mlieko pre dieťa. Anna bola bez seba od radosti. „Na tú chvíľu budeme spomínať a budeme za ňu vďační do konca života.“ Neskôr sa dozvedeli, že sestra Hieronyma, mníška, ktorá im ponúkla pomoc, v ten deň neplánovala ísť na železničnú stanicu, ale cítila, že by mala, aby zistila, či niekto nepotrebuje pomoc. Anna nepochybuje: „Bola to božská prozretelosť. Božie znamenie!“ a Roman súhlasí: „Pán nás zachránil!“

Znamenia týchto čias

Sestry opustili svoj kláštor a mlčanie, ku ktorému sa zvyčajne zaväzujú, ale veria, že práve toto od nich Boh v tejto chvíli žiada. „Takto naše spoločenstvo mníšok a mníchov číta znamenia času a takto si teraz predstavujeme našu službu.“

Táto služba nezištnej pohostinnosti privádza mnohých ľudí bližšie k Bohu. „Väčšina utečencov nie je veriaca, ale niekedy sa prídu pomodliť,“ vysvetľuje sestra Klára. „Počas sviatku Zvestovania Pána sme v našom kostole slávili svadbu staršieho páru zo Žitomíra. Ďalší mladý pár z Charkova sa pripravuje na sviatosť zmierenia a manželstva a bude krstiť aj svojho syna. Niekoľko ľudí sa prvýkrát vyspovedalo“.

Na záver dodáva, že napriek všetkej tejto novej práci a oddanosti je čas modlitby naďalej základom ich života. „Zachovali sme rytmus spoločnej modlitby v Liturgii hodín a máme ďalšie hodiny adorácie Najsvätejšej sviatosti. Sláva Pánovi vo všetkom!“.

→ Zbierka na okamžitú pomoc pre diecézy, rehoľníkov a veriacich na Ukrajine cez nadáciu ACN [PREBIEHA TU](#).

→ Prispieť je možné aj priamo cez IBAN (poznámka - Pomoc Ukrajine): **SK09 0900 0000 0051 2133 9396**

Text a foto: [ACN Slovensko](#)

Mladá rodina na úteku z Charkova: „Pán nás zachránil!“

The post [Mladá rodina na úteku z Charkova: „Pán nás zachránil!“](#) appeared first on [Zasvätený život](#).

(Zamyslenie zo stránky zasvatenyzivot.sk.)